

Prinsă la mijloc: o poveste pentru copii și părinți

A fost odată ca niciodată o păpușă foarte frumoasă care se numea Paula Priscila. Ea era o păpușă unică, făcută din materiale deosebite pe care orice colecționar de păpuși ar fi fost încântat să o aibă – cu excepția proprietarilor ei – i se părea Paulei. În consecință, biata păpușă nu se gândea la ea ca și cum ar fi fost specială. De fapt, se gândea la ea ca și cum ar fi fost o păpușă banală.

Într-o zi păpușica Paula a ajuns la licitație. Știți ce este aceea? S-ar putea să fi văzut licitații la TV unde mai mulți oameni doresc același lucru și fiecare dintre ei oferă bani până când cea mai mare ofertă este acceptată.

Paula nu prea înțelegea cum ajunsese în postura respectivă și de mai multe ori s-a întrebat dacă făcuse ceva ca să ajungă acolo. Cumva, simțea că licitația nu era în regulă, dar Paula nu putea să facă nimic pentru a întrerupe ceea ce se întâmpla, și nu se simțea prea bine nici din acest motiv.

Într-o parte a camerei era un bărbat care licita pentru păpușica Paula. Părea să fie un bărbat drăguț, cumsecade, care o dorea cu adevărat în casa sa cu el. În cealaltă parte a camerei era o femeie care deasemenea licita pentru Paula. Și ea părea drăguță și cumsecade și era la fel de hotărâtă să o ducă pe Paula la ea acasă. Pe măsură ce fiecare își depunea oferta Paulei i se părea că îi aude pe fiecare zicând: “Haide și locuiește cu mine. Voi avea grijă de tine. Îți voi oferi tot ceea ce ai nevoie. Te vreau în casa mea”. Dacă o păpușă ar putea arăta tristă, atunci cu siguranță biata Paula ar fi arătat foarte tristă... pentru că așa se simțea. Nu-i plăcea să fie prinsă la mijloc, neștiind în ce casă să locuiască, simțind că nu prea are de ales, nedorind să facă alegerea respectivă, chiar dacă ar fi existat posibilitatea.

Pe măsură ce bărbatul licita pe o parte și femeia pe cealaltă, păpușica Dolly a început să se gândească la alternative. *Ce dragut ar fi*, a început să se gândească, *dacă ar fi împreună și aș putea locui cu amândoi. Dacă asta nu se va întâmpla poate aș putea locui o parte din timp cu unul dintre ei și altă parte cu celălalt. Poate există posibilitatea ca amândoi să fie fericiți.*

Bărbatul a început să vorbească mai tare când licita. Femeia a devenit mai disperată. Păpușica Paula a început să creadă ca ar fi mai bine dacă ar cădea de pe raftul pe care era expusă. Dacă ar fi fost crăpată sau spartă poate bătaia pe ea s-ar fi oprit. Apoi și-a dat seama că dacă lucrul acesta s-ar fi întâmplat nimeni nu ar fi fost fericit, nici măcar ea însăși.

Oare de ce bărbatul vorbea așa de tare și femeia era așa de disperată, s-a întrebat. Era oare pentru că fiecare dintre ei o iubea așa de tare încât gândeau ca ar fi putut fi fericiți dacă ar fi fost unici

posesori ai păpușii? Pe măsură ce a început să se gândească la faptul că ei o iubesc și o doresc, a început să se simtă mai bine. Nu conta cine câștiga și nu conta cu cine urma să meargă să trăiască, exista ceva ce urma să rămână neschimbat. Atât bărbatul cât și femeia licitau pentru că o doreau, pentru că era specială și unică, pentru că era iubită și prețuită.

Orice s-a întâmplat în camera de licitație în ziua aceea, sau în zilele dinainte sau în zilele care au urmat, păpușa Paula știa că era – și că va rămâne întotdeauna – specială. Uneori uita, dar în acele momente era util să-și amintească sieși: *S-ar putea să nu fie de acord unul cu celălalt, dar mă iubesc.* Da, putea fi iubită și prețuită, și într-un anumit fel se simțea mai bine dacă își amintea lucrul acesta. A simțit mândrie pentru că era Paula Priscila, și s-a simțit confortabil pentru că era păpușica Paula – dar, mai important, s-a gândit ea, era faptul că se simțea foarte bine în propria piele.

Adaptat după 101 Healing Stories for Kids and Teens
de G. W. Burns